

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συντάξιμον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐν κατ' ἑξῆς καθεστῶσι περιόδου σύγγραμμα, ἀληθῶς παραχθὲν ἐκ τῆς ἡμετέρας ἡμετέρας, καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμηνικοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγκημα ἀριστῶν καὶ χρησιμῶν εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ
Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
Δι' συνδρομὰς ἀρχονται τὴν 1ῃν ἑκάστου μηνὸς
καὶ εἰνε προπληρωταὶ δι' ἔν ἔτος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐν Ἑλλάδι: λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0, 15
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις
Ὁδὸς Ἀιόλου, 119, ἔναντι Χρυσοσπηλαιωτικῆς

Περίοδος Β'.—Τόμ. 1^{ος}.

Ἐν Ἀθήναις τὴν 1-15 Δεκεμβρίου 1894

Ἔτος 16^{ον}.—Ἀριθ. 39

ΤΑ ΠΑΘΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΓΙΑΝΝΑΚΗ ΣΩΠΠΑΡ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΟΓΑΘΟΒΙΚΟΥ ΔΕΝΟΓΙΕΡ

[Συνέχεια: ἴδε σελ. 295]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΘ'

Ἀξιοσέβαστος κακοδαίμονία τοῦ Μαρκήσιου τῆς Γαλλόσσης. — Τελευταῖον ταξιδίον τοῦ θιάσου. — Ποῦ νὰ πηγαίνη; — Περὶ μιᾶς γάτας ἡ ἵποια πρόκειται νὰ γίνῃ λαγῶς στυφάδο. — Ἐνδεκτικῆ, δωδεκάτη καὶ δεκάτη τρίτη ἐμφάνισις τοῦ Γίγαντος. — Ἡ μαγευμένη οἰκίαι. — Τί σοφίζεται ὁ Μαρκήσιος διὰ νὰ κατοικήσῃ τὸ θέαμα λαμπρότερον. — Ὁ Κολοσσὸς τῆς Ρόδου καὶ ἡ Νάνος τῆς Κατωσίτικης. — Πῶς μία λαντέρνα δὲν παίζει τὰ Κερθίον τοῦ Καίρου. — Μετεμψύχωσις τῶν ἡρώων μας εἰς «σιαμαίους ἀδελφούς». — Μαγικὴ λοχμία πού δὲν βρίσκεται.

Ὁ Μαρκήσιος τῆς Γαλλόσσης δὲν ἔλεγε ψεύματα. Τὸ θηριοτροφεῖον τοῦ δλοκλήρον εἶχε καταστράφῃ εἰς τὴν πυρκαϊάν.

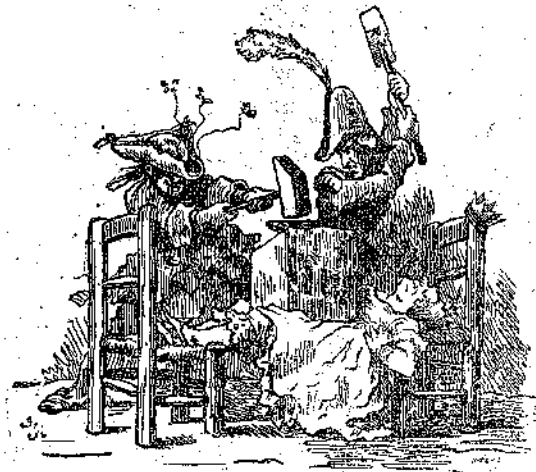
Οἱ λύκοι του, τοὺς ὁποίους πομπωδῶς ἀπεκάλει θώας, τίγρεις καὶ λεοπαρδάλει; οἱ κύνες του, τοὺς ὁποίους ἀπεκάλει λέοντας, οὐάνας καὶ πάνθηρας· αἱ χρωματισμένοι του ὄρνιθες, τὰς ὁποῖες ἀπεκάλει ψιττακίους καὶ κολύβρια· τὰ δέρματα τῶν ὄφρων τὰ παραγεμισμένα μὲ στυπίον, τὰ δέρματα τῶν ἀλωπέκων, τὰ παραγεμισμένα μὲ ἄχυρον, ὅλα τέλος πάντων ἐκεῖνα τὰ τετράποδα καὶ δίποδα ψεύματα του, ὅλα εἶχον ψηθῆ. Ἐκτός τούτου ἔχασε καὶ τὸ μεγαλῆτερον μέρος τῶν ἀποσκευῶν του, τὸ ἀμείζιον του, τὰ μουσικὰ του ὄργανα, τὸ φαρμακεῖόν του, τὰ χρειώδη τῆς ταχυδακτυλουργίας καὶ τῆς φαντασμογορίας.

Ἄθλια τινα ράκη, κατὰ τὸ ἥμισυ κατεστραμμένα ὑπὸ τοῦ πυρός· μὲ μαγικὴ λοχμία, μερικαὶ φιάλαι καὶ ποτήρια ἐκ λευκοσιδήρου, χρήσιμα διὰ

τὴν θαυμαστοποιάν, μία λαντέρνα μουσικῆ, ὁ πύθηνός του καὶ τὰ δύο του καχεκτικὰ ἔλογα ὁ Βουκέφαλος καὶ ὁ Κέλης—ἰδοὺ ὅ,τι κατόρθωσε νὰ σώσῃ ἐκ τῆς καταστροφῆς.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ φοβερὰ αὐτῆ ζημία, ἥτις καθίστα προβληματικὸν διὰ τὸ μέλλον τὸ βιοποριστικὸν τοῦ ἐπαγγέλμα, δὲν τῷ ἐπροξένει τὴν παραμικρὰν ἀνησυχίαν, ἀφ' ἧς στιγμῆς ὁ Γίγας τῷ ὠμίλησεν εἰς τὸ αὐτῆ.

«Ἡ νύξ δὲν ὑπῆρξεν εὐτυχῆς! ἔλεγεν ἄλλ' ἐπὶ τέλους, πρέπει νὰ συμμορφώνεται τις μὲ τὰς περιστάσεις. Ἄν ἐκτυποῦσε κανεὶς τὸ κεφάλι του ἐστὸν τοίχον εἰς κάθε κατοχυρίαν, τὸ μίτωπόν του θά ἦτο σὲ κακὸ χάλι. Ζήτω ἡ φιλοσοφία καὶ τὸ κονιάκ! ... Ἄς πῶμεν! Ὁ Κύριός τα ἔδωκεν, ὁ Κύριός τα ἐπήρην, ἔλεγε καὶ ὁ μακαρίτης ὁ Ἰωβ. Ἐπειτα ἡ καλὴ τύχη μας περιμένει. Ἐμπρός! Ἐτοιμασθῆτε! καθὼς σὰς εἶπα, ἐν πρώτοις, εἴμεθα προσκαλεσμένοι νὰ δώσωμεν μίαν παράστασιν εἰς τινα πλουσίαν οἰκίαν. τῆς ὁποίας ὁ οἰκοδεσπότης ἐσπτάζει. Δὲν εἶνε ἀσχημὴ δουλειά, κάθε ἄλλο! Ὁκ φάμε καλὰ, θὰ πιούμε καλὰ, θὰ κοιμηθούμε καλὰ καὶ τὰ ἀσημένια φράγγα θὰ πέφτουν ἐπάνω μας σάν χαλάζι. Τί ἄλλο θέλουμε; ... Νὰ εἰσθε λοιπὸν καλεῖ καὶ πρόθυμοι καὶ σὰς ὑπόσχομαι, ἀργὰ ἢ γρήγορα, ἓνα λαγῶ στυφάδο, περίφημο, ποῦ νὰ γλύφετε καὶ τὰ δάκτυ-

«Ἦρχισαν νὰ κτυποῦν μὲ δλην των τὴν δύναμιν διὰ ταμμεγίττων σφυρίων» (Σελ. 294, στήλ β').

λά σας. Ἐδῶ ἀπέξω ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο τὸ χωριό, ἔπιασα μίαν ἀγριόγατα, ποῦ ἤμπορεὶ κάλλιστα νὰ παίξῃ αὐτὸν τὸν ρόλον, ἀφ' οὗ τὴν θρέψω καὶ τὴν παχύνω ἀρκούντως. Αὐτὴ ἡ βρωμιόγατα θὰ πληρώσῃ τὰς ἀμαρτίας βλων τῶν συμπολιτῶν τη! Ἡ ἐκδίκησις εἶνε ἡδονὴ τῶν θεῶν, προπάντων ὅταν παρουσιάζεται ὑπὸ μωρὴν λαγῶ στυφάδο. Τὸ ζῶον τὸ ἔχω μέσα εἰς τὸν σάκκον μου, ὅπου τρίμει ὡς κατὰδικός· καὶ μὲ τὴν ἐλπὶδα τῆς εὐτυχίας αὐτῆς, ἄς ἀπέλθωμεν! Δὲν πρέπει νὰ χάνωμεν καιρὸν! Ἡ οἰκίαι ἀπέχει τέσσαρας λεύγας. Τὸ δυσάρεστον γὰρ σὰς εἶνε ὅτι εἰσθε ἠναγκασμένοι νὰ πάτε πεζοί... γιὰτι, ξεύρετε, ἡ ἀρχὴ καὶ ἐκείνη. Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ χωρέσωμεν βλομαζὶ εἰς τὰ δύο ἄτια πού μας ἐμεινάν. Ἐγὼ θὰ καθαικίωσω τὸν Κέλητα. Ἡ κυρία τὸν Βουκέφαλον... Τὰ παιδιὰ μὲ τὰ ποδαράκια τους! Ἐμπρός λοιπὸν, ὁρόμο!»

ὅτι ἔβλεπον πραγματικῶς πῶς χορεύουν εἰς τὴν Καμπούρην.

Συνέβη καὶ ἓν μικρὸν ἐπεισόδιον. Τὰ βίβλια κινήματα τῆς Νάνου ἐξετόπισαν τὰ ὑποδήματα καὶ ἐπὶ τέλους τα ἔρριψαν κατὰ γῆς. Ὅλιγον ἔλειψε νὰ φανερωθῇ ἡ ἀπάτη. Ἄλλ' οὐδέποτε τα ἔχανεν ὁ Μορκήσιος καὶ μεῖς ὄλην τὴν ἐτοιμότητα ἐβεβαίωνεν ὅτι οἱ ὑπερβόρειοι συνειθίζον νὰ χορεύουν με πόδας γυμνοῦς. μὴ εἰσαχθέντος ἐτι παρ' αὐτοῖς τοῦ υποδήματος.

Ἐπὶ τέλους, ἀφ' οὗ ἐπὶ πολὺ παρετάθη ὁ παράδειχος αὐτοῦ χορός, μερικοὶ ἀπὸ τοὺς θεατὰς ἐφώναξαν ἄραξει! ἄραξει! Ἄλλο τόρα» καὶ ἡ Νάνος ἀνέλαβε τὴν προτέραν ἀκίνησιν τῆς.

Τῶρα ἦλθεν ἡ σειρά τοῦ Κολοσσού τῆς Ρόδου. Στρηκόμενος μεγαλοπρεπῶς ἐπὶ τῆς μακρᾶς του ράβδου με τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς ἀσφύς, ἤρχισε νὰ περιστρέφεται βραδέως περὶ ἑαυτὸν, ὡς ἀρῖν εἰς τὴν οὐβλαν, ἀλλάζων ὁλονὲν στάσεις· κατόπι ἐστάθη, ἐχαιρέτισε τοὺς θεατὰς με τὴν ράβδον του, τὴν ἀνῆρτησεν ἀπὸ τῆς κομβιδόχης του, ἐστήριξε τὰ νῶτα εἰς τὸν τοῖχον διὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὸ πανυψηλὸν του καὶ ἐξετέλεσε τὰ ἐξῆς παιχνίδια :

Ἐπαίξεν ἐν ἐμβατήριον κτυπῶν με τὰ δάκτυλα τοὺς ὀδόντας του, ὡς πληκτρα κλειδοκνυβάλου.

Ἐμιμήθη με τὸ στόμα καὶ με τὴν μύτην μόνον, τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος, τοῦ κέρατος καὶ τοῦ τρομπονίου.

Με τὰ ἴδια ὄργανα ἐμιμήθη τὴν φωνὴν τοῦ ἀλέτορος, τῆς ὄρνιθος, τῆς πάπιας, τοῦ κοσσύφου, τοῦ καναρίου, τῆς ἀηδόνας, τοῦ σκύλου, τῆς γάτας, τῆς ἀρκτοῦ, τῆς τίγρεως, τοῦ βωδίου, τοῦ προβάτου, τοῦ ἀλόγου καὶ τοῦ ὄνου· καὶ τέλος τοὺς ἦχους τοῦ πρίσνος, τῆς πλάνης, τῆς λίμης, τῆς ἐκπολιτισμένης σαμπάνιας κλπ.

«Φθάνει! φθάνει!» ἠκούσθησαν φωναί, περισσώτεραι ἀπὸ τὴν πρώτην φωνάν.

Ἐπαίξθη ὁ Μορκήσιος εἰς τὰ παραγγέλματα τοῦ ἀκρατηρίου του, ἐσπευσεν ν' ἀνάψῃ τὴν μαγικὴν του λυχνίαν καὶ νὰ καρφώσῃ εἰς τὸν τοῖχον τὸ λευκὸν διάφραγμα ἐπ' οὗ θὰ πρεβαλλοντο αἱ εἰκόνες.

Ἐν τῷ μεταξύ, αἱ δύο μεγάλες τεραὶ θυγατέρες τῆς Βασίλισσας τῶν Σαλμυγονδείων Νύσιων, ἡ Ζεφυ-

ρίνα καὶ ἡ Παρέλα, ἀνέλαβον νὰ παρασχολήσουν τὴν κοινὴν προσοχὴν κατὰ τὸρπον περιεργότατον. Μὴ ἔχουσαι πλέον τὰ ἀπαραίτητα ἐφόδια τῆς σχολοβασίας, τῶν ὁποίων δὲν ἐφείσθη ἡ σκληρὰ ἐκείνη πυρκαϊά, ἐτοπεθετήθησαν ἢ μία ὀπισθεν τῆς ἄλλης, εἰς τρόπον ὥστε ἀπὸ τὴν αἰθουσαν δὲν ἐφαίνετο παρὰ μία μόνη. Ἡ πρώτη τότε ἤρχισε νὰ ψάλλῃ μίαν ρεμβοδίαν τοῦ συρροῦ με φωνὴν βραγχὴν καὶ παρατόνον, ἐν ᾧ ἡ δευτέρα περάσασα τὰς χεῖρας διὰ τῶν μασχαλῶν τῆς ἀελέφης τῆς, ἡ ὁποία εἶχε σταυρώσῃ ὀπίσω τὰς ἰδικὰς τῆς διὰ νὰ μὴ φαίνεται, συνάδευε τὸ ἔσμα με τραγικὰς καὶ παραφύρους χεῖρνονίας.

«Με τὸ κερὶ ἔστὸ χερί μελετῶντες τὰ ἦθη τοῦ περιέργου αὐτοῦ ζώου.» (Σελ. 292, στῆλ. β'.)

διέκοψαν ἀπὸ τὴν πρώτην στροφὴν τὴν παραξικάρδιον αὐτὴν ρεμβοδίαν.

Ἐθῆς κατόπι ὁ Μορκήσιος ἤρχισε νὰ ἐπιδεικνύῃ τὰς εἰκόνας τῆς μαγικῆς λυχνίας. Ἦσαν δ αὗται :

Ἡ ἀπαραμίλλος εἰκὼν τοῦ Κυρίου Ἡλίου, τῆς συζύγου του Κυρίας Σελήνης καὶ τῶν μικρῶν Κυριῶν Ἀστέρων, τῶν τέκνων του, ἐκτελεσθεῖσα ἐκ τοῦ φυσικοῦ, κατὰ τὸ λέγειν τοῦ σαλτιμπάγου, ὑπὸ τοῦ διασημοῦ κυρίου Ἀραγῶ.

Ἡ ἀληθὴς εἰκὼν τοῦ Περιπλανώμενου Ἰουδαίου, τὸν ὁποῖον ὁ Μορκήσιος ἔσχε τὴν τιμὴν νὰ συναντήσῃ κατὰ τὰ πολυάρθρα αὐτοῦ ταξίδια.

Ὁ περίφημος Πειρασμὸς τοῦ Ἁγίου Ἀντωνίου, ἐν τεμάχιον χάρτου λευκοῦ εἰς τὸ ὁποῖον δὲν ὑπῆρχε τίποτε, ἀλλ' εἰς τὸ ὁποῖον, κατὰ τὸν Μορκήσιον, εἰς ἱκανὸς καὶ ἐπιτήδειος ζωγράφος θὰ ἠδύνατο νὰ ζωγραφίσῃ πολλὰ πράγματα καὶ ὠρμισμένως τὸν ἄνω ρηθέντα Πειρασμόν. Δεύτερον φύλλον λευκοῦ χάρτου εἰς τὸ ἐν ἄκρον τοῦ ὁποῖου διεκρίνετο μόνον ἡ οὐρὰ ἑνὸς ἵππου φεύγοντος, καὶ ἀπέναντι, εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, ἡ

ἀπειλητικὴ αἰχμὴ μίαις λόγχης ἐπιρχομένης. Τὸ ὄλον παρουσίαζε δὴθεν τὴν μεγάλην μάχην τοῦ Μορκήσιου ἢ λόγχη παρίστα τὸν γαλλικὸν στρατόν, ἢ δὲ οὐρὰ τοῦ ἵππου τὸν ἐχθρικόν.

Π. Ἄλλὰ πλαίσια τῶν εἰκόνων, αἱ ὁποῖαι εἶχον καταστροφῇ εἰς τὴν πυρκαϊάν, ἀλλὰ τὰς ὁποίας περιέγραφε λεπτομερῶς ὁ Μορκήσιος ὡς ἐάν ἦσαν ἐνώπιόν του, διὰ τῆς στερεοτύπου εἰσαγωγῆς «Ἐδῶ, κύριοι βλέπετε κλπ.»

Μία σειρά εἰκόνων αἱ ὁποῖαι παρίστανον τὰ ἀξιοθρήνητα παθήματα τοῦ Ἀσώτου υἱοῦ. Εἰς μίαν ἐβλεπέ τις τὸν ἄσωτον υἱόν, κατὰ παράδοξον ἀναχρονισμόν, ἐνδεδυμένον ὡς παρισινὸν κομφουμένον, καθήμενον μετ' ἄλλων φίλων πρὸ τραπέζης καρσεσιῶτοριου καὶ μεθοσκοῦντα με σαρμάναν. Κατ' ἀντίθεσιν δὲ εἰς ἄλλην τὸν ἐβλεπέ τις με ἑλεεινὰ καὶ κατεξοχισμένα ἐνδύματα, ἐκδιωκόμενον με σαρματιὰς ἀπὸ ὄλλας τὰς οἰκίας ὅπου χάριν τῆς περιουσίας του καὶ ὄχι χάριν τῆς ἀτομικῆς του ἀξίας, ἐγένετο δεκτὸς με ἀνοικτὰς ἀγκάλας κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς παρελθούσης εὐνημερίας.

Τέλος μία ἄλλη σειρά εἰκόνων, χονδροειδεστάτων, μαυρισμένων, καπνισμένων, ἑλλειπῶν, αἱ ὁποῖαι παρίστανον, κατὰ τοὺς πομπώδεις ἰσχυρισμοὺς τοῦ Μορκήσιου «τὸν στρατιωτικόν, πολιτικόν, ἄστρικόν, ἀγροτικόν καὶ ἰδιωτικὸν βίον τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, αὐτοκράτορος τῶν Γάλλων, Βασιλέως τῆς Ἰταλίας καὶ Ἰμπότου τῆς Δαγείνας, τῆς Τιμῆς!» Ἡ σειρά αὕτη παρουσίαζε τὸν Μέγαν Ἄνδρα ἀπὸ τῆς γεννησεῦς του μέχρι τοῦ δῆθεν θανάτου του, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο παρὰ ψευδῆς εἰδῆσις, διαδοθεῖσα ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως ἢ ὁποῖα τὸν ἐφθέετο καὶ ἐπερατοῦτο διὰ αἰτῆς ἀποθεώσεως, ἢ ὁποῖα τῷ ἐχορηγήθη ἐν ὀνόματι τῆς Γαλλίας ὑπὸ τῶν μελοδραματικῶν συγγραφέων, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀτρομήτων του στρατάρχων, ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ ἐναρέτου θαλαμηπόλου του, εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πιστοῦ του Βερτράνδου, κλαίοντος ἀπὸ χαρᾶν, ὅπως ἐγένετο τέλος πάντων, εἰς τὸ Ὀλυμπικὸν Ἀμφιθέατρο τῶν Παρισίων. Τῇ ἀδείᾳ τῆς λογοκρισίας καὶ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν τοῦ κυρίου ἀστυνόμου τοῦ οἰκείου Τιμήματος.»

Εἰς τὰς τελευταίας λέξεις ὁ Μορκήσιος ἀπεκαλύφθη εὐσεβᾶτως καὶ ἐχαιρέτισεν ὡς νομοταγῆς πολίτης, τὸν ἀπόντα κύριον Ἀστυνόμον.

Ἡ παρέλασις τῶν εἰκόνων θὰ ἐξηκολούθει ἐπὶ πολὺ ἀκόμη, ἀλλ' οἱ θεαταί, κερσεθέντες ἐκ τῆς καλλιτεχνικῆς αὐτῆς ἀπολαύσεως, ἐζήτησαν διὰ φωνῶν τὴν ἀλλαγὴν τοῦ θεάματος.

Προφανῶς ἀνυπομόνον νὰ ἰδῶσι τοὺς Σαμαίους Διδύμους, τρὺς ἰσπίους ὁ Μορκήσιος εἶχεν ἀναγκασθῆναι ὡς κατακλιδα τοῦ προγράμματος.

Ἐνδίδων τότε εἰς τὴν γενικὴν ἀνυπομονήσιν, ὁ Μορκήσιος τῆς Γαλλοσσας τοὺς ἐπλησίασε καὶ με ὑπέροπε πομπώδη φωνὴν ἤρχισε νὰ κάμνῃ τὴν προεισαγωγὴν, τὴν ἐπεζήγησιν τοῦ σπανίου θεάματος. Ἡ δημογορία του ἤκούετο ἐν μέσῳ νεκρικῆς σιγῆς, τὴν ὁποῖαν μόλις διέκοπτον γελωτῆς τινὲς καταπιγόμενοι :

«Καὶ τῶρα, Κύριοι καὶ Κυρίαι, θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σὰς ἐπιδείξω καὶ τι ἑκατοντάκις καὶ χιλιάκις καὶ ἀπειράκις περιεργότερον ἀπὸ ὅλα ὅσα εἶχάτε τὴν εὐτυχίαν νὰ ἴδῃτε εἰς τὴν πόδα. Ἐδῶ βλέπετε τοὺς ἀληθεῖς Σαμαίους Διδύμους Ἀδελφούς, παραδοξότατα παιδιὰ καὶ θαυμαστά, τὰ ὁποῖα ἢ πάντοτε φιλοπαίγμων φύσει, ἐπροίκισε με μόνον δύο χεῖρας, με τέσσαρες πόδας, με ἓν σῶμα, με κακὰ κεφάλια ἀλλὰ με λαμπρὰν καρδίαν, καθὼς κολακεύομαι νὰ πιστεύω. Τὸ ἐκπληκτικὸν καὶ μονοῦ ἀξιοθέατον τοῦτο ζεύγος, τὸ ὁποῖον εὖρον κατὰ καλὴν τύχην εἰς τὰ πολυάρθρα μου ταξίδια, εἶνε τὸ μόνον εἰς τὸ εἶδός του, τὸ ὁποῖον ὑπάρχει ἐν Ἑυρώπῃ. Ἐὰν εὐχαριστήθητε, ἀνακοινώσατέ το εἰς τοὺς φίλους σὰς καὶ εἰς τοὺς γνωρίζοντες σας. Συνιστῶ τοὺς Σαμαίους μου εἰς τὴν εὐμένειν τῆς ἐντίμου δημηγύρεως, ὡς ἐντελῶς ἀξιῶν αὐτῆς καὶ ἀποτελοῦντας πρὸς τὸ παρὸν τὰ καλλίτερα πρόσωπα τοῦ θεάσου μου.!»

Καὶ τονίσας τὰς τελευταίας λέξεις, ὄλλως ἰδιαιτέρως, ἀνύψως ταχέως τὸ παραπέτασμα.

Ἄδύνατον νὰ φαντασθῆτε, τὴν ἐντύπωσιν τὴν ὁποῖαν ἐπροξενήσεν ἡ θέα τῶν.

— Αὐτοὶ εἶνε ! . . .
— Αὐτοὶ εἶνε ! . . .
— ὦ, Θεέ μου !
— Εἰς ποίαν κατάστασιν !
Τοιαῦται ἐπιφωνήσεις διεσταυροῦντο Οἱ ἠρώες μας ἐνόησαν ἀμέσως ὅτι εὕρισκοντο ἐνώπιον γνωστών, οἱ ὁποῖοι τρὺς ἀνεγνώρισαν μετ' ὄλην τὴν μεταμφίεσιν των.

Ἦθῆλσαν νὰ φύγωσιν, ἐν τῇ μετα-

Τοῦ ἔβγαλε καί τι φαβέρς δοντάρς !.. (Σελ. 293, στῆλ. α'.)

γάλη των ταραχῶν ἄλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ κάμουν βῆμα, καθὼς ἦσαν δεμένοι.

Κατεβίθασαν οἰκτρῶς τὴν κεφαλὴν, μὴ τολμώντες νὰ ἰδῶν ἐνώπιόν των. Ταυτοχρόνως φιλικὴ χεὶρ διὰ τεραστίας φαλλίδος τοὺς ἀπήλλαξεν ἀπὸ τὰ δεσμά τῆς ἀλλοκότου περιβολῆς των καὶ ἠθάθησαν ἑαυτοὺς ἐλευθέρους.

Ἐτόλμησαν τότε μόλις νὰ ὑψώσῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ οἱ πρώτοι τοὺς ὁποῖους εἶδον . . .

«ὦ, φίλοι μου, διατὶ νὰ παρατείνω τὴν ἀγωνίαν σας ;
(Ἐπεται τὸ τέλος.)

ΑΛΕΚΟΣ Ο ΚΑΜΠΟΥΡΗΣ

[Συνέχεια καὶ τέλος ἐξ εσλ. 303]

Διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ ἐκπλαγῶμεν, ἀν δ' Ἀλέκος, ἦσθάνετο δι' αὐτὸν κάποιον μίσος καὶ ἓνα ἀόριστον πόνον ἐκδικήσεως.

Ἐκρινῆν τινα ἡμέραν, ἐν ᾗ ὁ Ἀλέκος ἐργάζετο εἰς τὴν συνήθη του θέσιν, θρούβος πετάλων τὸν ἔκαμεν ἐξαίφνης νάυψωση τὴν κεφαλὴν. Ὁ Ροβέρτος Ἀλισσῶν, ἐφιππος, ἐσταμάτησε πρὸ τῆς θύρας του.

— Ἐ, λοιπόν, Ἀλέκο ; εἶπεν εἰς τὸ τέλος, ὅμα εἶδεν ὅτι ὁ μικρὸς καλαθοποιὸς δὲν τον ἐπρόσεχε διόλου.

— Τι ἀγαπᾶτε, κύριε ;
— Δὲν θὰ μου πῆς λοιπὸν τίποτε σήμερα ;

— Ἄφ' οὗ δὲν ἔχω τίποτε νὰ πῶ !
— Δὲν ἔχεις ὄρεξι σήμερα, Καμπούρη, εἶπεν ὁ Ροβέρτος γελῶν. Ἐγὼ εἶμαι χαρῶμενος σάν τὸ ποῦλι. Ὁ δάσκαλος ἐπήγε 'στὴ χώρα καὶ δὲν ἔχωμεν μάθημα, οὔτε ἐγώ, οὔτε ὁ Γουλιέλμος. Ἄλλὰ ἐκεῖνος εἶνε συνωχόμενος καὶ ἡ μητέρα του δὲν τον ἀφίνει νὰ βγῇ ἐξω.

Ὁ Ἀλέκος ἐσιώπα. Ἐφοβεῖτο τοὺς Δαναοὺς καὶ δῶρα φέροντας, κατὰ τὴν παροιμίαν. Ὁ Ροβέρτος ἐξηκολούθησε πονηρῶς :
« Ἀσχημα κάνεις, παιδί μου, νὰ μὴν ἀπαντᾷς εἰς τοὺς φίλους ! »
Ὁ Ἀλέκος ἀπήνησε, κυττάζων λοξῶς :

« Ἐχω μερικοὺς φίλους, καθὼς τους λέγετε, ποῦ τυφλά νάχουν μπροστά τους οἱ ἐχθροί...
— Κ' ἐγὼ λοιπὸν, ἀφ' οὗ εἶσαι τέτοιος, πάγω νὰ κάμω περίπατο. Νά ! »
Καὶ ἀνατρέψας διὰ τοῦ μαστιγίου του τὸ κἀνίστραν με τὰ βρῦα, τὸ ὁποῖον ὁ Ἀλέκος εἶχε θέσῃ ἐκεῖ ἐφ' ἐνὸς ὀγκολίθου, ἐφυγε καλπάζων καὶ γελῶν ἀπὸ καρδίας με τὰς μανιώδεις βλασφημίας, δι' ὧν τον προέπεμπεν ὁ κυφός.

« Τῶρα πρέπει νὰ πάγω νὰ βρῶ ἄλλα » εἶπε στενάζων ὁ Ἀλέκος, ἀφ' οὗ ἐζήτησε τὰ διασκορπισθέντα βρῦα του. « Ἐγιναν ἑλεεινὰ καὶ τὰ κἀνίστρακα δὲν θὰ εἶνε ἑτοιμα γιά αἰριο ! — Μητέρα, ἐφώναξε, πρέπει νὰ ξαναπάγω 'στὸ βάλτο.
— Γιατί, παιδί μου ;
Ὁ Ἀλέκος διηγήθη με ὀλίγας

ΒΙΒΛΙΑ ΔΙΑ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΑ

ΕΚΔΟΘΕΝΤΑ ΥΠΟ ΤΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ΚΑΙ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

Ὁ ἄγροτικός οἰκίσκος ὑπὸ Σοφίας Δημίου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Διήγημα διδακτικόν, μετὰ 25 εἰκόνων, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον δρ. 1,75

Ἡ Ἄνθοῦλα ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Χαρίεστατον καὶ ἠθικώτατον διήγημα μετὰ 26 εἰκόνων. Χρυσόδ. δρ. 5 Ἄδετον δρ. 3,50

παῖτῶν ζεράν ὑπὸ Σοφίας Δημιου μεταφρασθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ. Περιήγησις εἰς τὸν Καύκασον, ἤθῃ, ἔθιμα, περιπέτεια. Ἄδετον δρ. 1,50

Εἰς τὴν θάλασσαν! Ναυτικὸν μυθιστόρημα κατὰ τὸν Μίην-Ρήδ, περιπετειῶδες, θαλασσινόν, διδακτικόν. Μετάφρσις Ἀρ. Π. Κουρτίδου. μετὰ 25 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 3,75. Ἄδετον δρ. 1,75

Τὸ εἶμα τοῦ φθόνου ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθὲν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ André Laurie. Μυθιστορία ζωηρῶς ἐνδιηφερόντος ἐν Ρωσίᾳ διαδραματιζομένη, μετὰ 21 εἰκόνων. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον δρ. 3,50

οἱ μαθηταὶ τοῦ εὐσεβίου ὑπὸ Ἀρ. Π. Κουρτίδου μεταφρασθέντες. Ἐπικ-

γωγότατο καὶ διδακτικὸν διήγημα. Ἄδετον δρ. 1,80

παρουσία ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου μεταφρασθεῖσα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ τοῦ P. J. Stahl. Διήγημα Ρωσικῆς ὑποθίσεως συγκινητικώτατον καὶ διδακτικώτατον, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον δρ. 3,80

Ἡ ποῦδα τῶν παιδῶν ὑπὸ Α. Κατακουζινου. Τόμος περιέχων 150 ποιήματα διὰ παιδιά. Χρυσόδετος δρ. 3. Ἄδετος δρ. 1,80

Ἡ Νίνα ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεῖσα. Ἀμερικανικὸν μυθιστόρημα τῆς Λουίζης Μ. Ἀλκωτ, ἐν ᾧ μετὰ τρυφερότητος καὶ περισσής χάριτος ἐξιστορεῖται ὁ παιδικὸς βίος τῆς ἡρώδος καὶ τῶν ἐπτά ἐξιδέλφων τῆς. Χρυσόδετον δρ. 5. Ἄδετον δρ. 3,50

παιδικὸι διάλογοι ὑπὸ Αἰμιλίου Ἐμαρμένου (Ἀρ. Π. Κουρτίδου), πρὸς χρῆσιν τῶν Δημοτικῶν Σχολείων, Παρθενωγαγείων καὶ Νηπιαγωγείων. Μικραὶ σκηναὶ πρὸς παράτασιν ἐν σχολικαῖς ἢ οἰκογενειακαῖς ἐορταῖς. Συναρτῶ δύο ἤτοι:

Σειρὰ πρώτη, περιέχουσα 13 διαλόγους,

ἐπιτρεπομένους καὶ ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,20

σειρὰ δευτέρα, περιέχουσα 10 πατριωτικὸς διαλόγους ἀπηγορευμένους ἐν Τουρκίᾳ. Ἄδετος δρ. 1,30

παιδικὸν πνεῦμα, συλλεγὲν ὑπὸ Ν. Π. Παπαδοπούλου. Τρία τομίδια, ἐν ἑκαστῷ περιέχει ὑπὲρ τὰ 200 παιδικὰ πνεύματα ἔχοντα τὴν μαγικὴν δύναμιν νὰ διαχύνωσι τὴν φαιδρότητα καὶ εἰς τὴν μᾶλλον σκυθρωπὴν συναναστοσφὴν. Χρυσόδετα καὶ τὰ τρία τομίδια ἑμῶ. δρ. 2,50 Ἄδετον ἑκαστον τομίδιον λεπτὰ 50

Ὁ πυρετοπώλης ὑπὸ Π. Ι. Φέρμπου ἐξελληνισθεὶς ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ μετὰ 24 εἰκόνων Θαλασσινώτατον καὶ μορφωτικὸν τοῦ χαρακτῆρος καὶ τῆς καρδίας διήγημα, βραβευθὲν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας Χρυσόδετον δρ. 5 Ἄδετον δρ. 3,80

Ὁ φῶτης ὑπὸ Χριστοφόρου Σαμαρτιδίου ἐπικολορικὸν ποίημα, ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ἐν ᾧ περιγράφεται ὁ βίος μικροῦ ἑλληνοπαίδος μετὰ ὠραίων περιγραφῶν ἑλληνικῶν ἡθῶν καὶ χαρακτήρων. Ἄδετον δρ. 1

ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ἡ Διεύθυνσις τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» σχηματίσασα πλήρεις σειρὰς τῶν ἡδῆ ἐκδοθέντων 24 τόμων τῆς Α' περιόδου (1879—1893) τοῦ περιοδικοῦ τούτου, προσφέρει εἰς τὸ κοινὸν τοῦ πλεονάζοντος τόμου εἰς τιμὴν καταπληκτικῶς εὐθνήν. ἦτοι πρὸς δραχμὴν 1 τὸν τόμον, ἀντὶ τῆς συνήθους αὐτῶν τιμῆς τῶν δραχμῶν 2,50.

Οἱ πλεονάζοντες καὶ πρὸς μίαν δραχμὴν ἑκαστος παρεχόμενοι εἰνε οἱ ἐξῆς 16 τόμοι: 4ος, 5ος, 6ος, 7ος, 9ος, 11ος, 15ος, 16ος, 17ος, 18ος, 19ος, 20 σ, 21ος, 22ος, 23ος, 24ος, πωλούμενοι καὶ χωριστὰ ἑκάστος.

Οἱ ἐκ τῆς ἀνω σειρᾶς ἐξαιρούμενοι ὀκτὼ τόμοι εἰνε σχεδὸν ἐξηντηλέμενοι, πωλοῦνται δὲ τὰ ὀλίγιστα εὐρισκόμενα ἀντίτυπα τοῦ 1ου, 3ου, 8ου, 12ου, 13ου καὶ 14ου τόμου πρὸς δρ. 2,50 ἑκαστον, τοῦ 2ου δὲ καὶ τοῦ 10ου τόμου πρὸς δρ. 10 ἑκαστον ἀντίτυπον.

Καὶ ἐκ τῶν 16 δὲ τόμων τῆς δραχμῆς οἱ βιβληθῶν ἐξηντηλούμενοι θὰ ὑπερτιμηθῶσι πάλιν. Ὅττι οἱ θέλοντες νὰ ἐπωφ-

ληθῶσι τῆς εὐκαιρίας πρέπει νὰ μὴ ἀνυβίλλωσιν.

Ἐκαστος τόμος τῆς «Διαπλάσεως τῶν παίδων» κοστῆται δι' 100 ἕως 150 εἰκόνων, εἶνε ἀνεξάρτητος τῶν ἄλλων τόμων καὶ ἀποτελεῖ αὐτοτελὲς βιβλίον.

Ἐν τοῖς τόμοις τῆς «Διαπλάσεως» ἐκτὸς τῆς ἄλλης παικτικῆς ἐξέχως ἐπαγωγῶν, μορφωτικῆς καὶ διδακτικῆς ὕλης, εἰμπε, τίχονται καὶ τὰ ἐξῆς ἠθικώτατα μυθιστορήματα, τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὡς κῆρος τῆς φιλολογικῆς αὐτῶν ἀξίας καὶ τῆς μορφωτικῆς αὐτῶν δυνάμεως φέρουσι τὴν βράβειον αὐτῶν ὑπὸ τῆς Γαλλικῆς Ἀκαδημίας:

Ὁ Ἄνοικτοκάρδος ἐν τῷ 6ῳ τόμῳ. — Οἱ τρεῖς μικροὶ Σαματοφόλακες, ἐν τῷ 7ῳ καὶ 8ῳ. — Ὁ Βράχος τῶν γλάρων, ἐν τῷ 9ῳ. — Ὁ Μικρὸς ἦρως ἐν τῷ 10ῳ. — Ὁ Κωϊνὸς Καστέρας ἐν τῷ 12ῳ, 13ῳ καὶ 14ῳ. — Τὸ Κεράνιον ἐν τῷ 13ῳ καὶ 14ῳ. — Αἱ Διεταῖς διακαπαί, ἐν τῷ 15ῳ καὶ 16ῳ. — Ὁ Πλοίαρχος, ἐν τῷ 17ῳ καὶ

18ῳ. — Ἡ Γυφτοπούλα, ἐν τῷ 19ῳ καὶ 20ῳ. — Ἡ Ἀδελφούλα μου, ἐν τῷ 20ῳ. — Οἱ Καλοὶ ἄνθρωποι ἐν τῷ 21ῳ. — Ὁ Μικρὸς λόρδος, ἐν τῷ 22ῳ. — Ὁ Κληρονόμος τοῦ Ραβινσάνος ἐν τῷ 23ῳ καὶ 24ῳ

Ἄναγνωσμα τοιαῦτον εἰς τὸσον μικρὰν τιμὴν προσφερόμενον εἶνε τυχερὸν ἀποκλήμα διὰ τοὺς ἐνδιηφερομένους ὑπὲρ τῆς μορφώσεως τῶν τέκνων των γονεῖς.

Οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δέον νὰ προσθέντων εἰς τὴν τιμὴν ἑκάστου τόμου καὶ λεπτὰ 10 διὰ ταχυδρομικὰ τέλη. Οἱ δὲ ἐν τῷ ἔξωτερικῷ πέμπουσιν εἰς χρῶσιν τὸ ἀντίτυπον, δὲν προσθέτουσιν δὲ ταχυδρομικὰ τέλη.

Ποτὰ μικρότερα τῶν 5 φράγκων, ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ, εἰνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημον.

Αἱ παραγγελίαι ἀπευθύνονται μετὰ τοῦ ἀντίτυπου, δι' ἐπιστολῆς συστημένης κατ' εὐθείαν

πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον ἐκδότην τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων» ὁδὸς Αἰόλου 119 εἰς Ἀθήνας

— Το ἀντίτυπον τῶν συνδρομῶν ἀποστέλλεται κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, ἐκδότην τῆς **Διαπλάσεως τῶν παίδων**, εἰς Ἀθήνας, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, χρησιμοποιοῦντων πέντε Κεῖτους, χρυτοῦ, τοκουριδίων, συναλλαγματικῶν ἐντὸς συστημένης ἐπιστολῆς — Ποσὰ μικρότερα τῶν πέντε φράγκων, ἐκ τοῦ ἔξωτερικοῦ, εἰνε δεκτὰ καὶ εἰς γραμματόσημα. — Οἱ ἀλλάσσοντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαίρως τὴν νέαν των διεσθύνσιν, συναποστέλλοντες τὴν παλαιὴν των διεσθύνσιν καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας.